

Sygn. akt I C 68/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 12 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: sekr. sąd. Aleksandra Rogut

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa H. Ż.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz H. Ż. kwotę 24.000 zł (dwudziestu czterech tysięcy złotych zero groszy) wraz z ustawowymi odsetkami naliczanymi od dnia 28 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty,
2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz H. Ż. kwotę 6.137,42 zł (sześciu tysięcy stu trzydziestu siedmiu złotych czterdziestu dwóch groszy) wraz z ustawowymi odsetkami naliczanymi od dnia 28 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty,
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
4. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz H. Ż. kwotę 2.417 zł. (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. obciąża i nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 3.442,81 zł (trzech tysięcy czterystu czterdziestu dwóch złotych osiemdziesięciu jeden groszy) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt I C 68/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 sierpnia 2013 roku (data stempla pocztowego) powódka H. Ż. – reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika radcę prawnego wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od (...) z siedzibą w W. kwoty 24.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z wypadkiem komunikacyjnym mającym miejsce w dniu 20 czerwca 2011 roku, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 28 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 6.308 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie za okres od dnia 21 sierpnia 2011 roku do dnia 27 sierpnia 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty, oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pozew k. 2-7).

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2013 roku, Sąd Rejonowy w Kutnie, zwolnił powódkę od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu oraz oddalił wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych w pozostałej części / postanowienie k. 90/.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) z siedzibą w W. reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego wniósł o oddalenie powództwa, oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na pozew k. 94-97).

Postanowieniem z dnia 12 września 2014 roku, Sąd Rejonowy w Kutnie, zwolnił powódkę od obowiązku zaliczki na koszty związane z dopuszczeniem dowodu z opinii biegłych / postanowienie k. 134/.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2011 roku, w P. powódka była pasażerką tramwaju linii numer (...). W czasie przejazdu doszło do wypadku komunikacyjnego z udziałem powódki H. Ż.. Sprawcą wypadku był motorniczy kierujący tramwajem.

W następstwie wypadku powódka doznał obrażeń ciała z utratą przytomności (bezsporne).

Pozwany udzielił ochrony ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej Miejskiemu Przedsiębiorstwu (...) z siedzibą w P. za okres 1 lipca 2010 roku do dnia 30 czerwca 2011 roku / bezsporne/.

Bezpośrednio po zdarzeniu powódka została przewieziona do (...) Szpitala Miejskiego w P.. U powódki zdiagnozowano: wstrząśnienie mózgu, złamania kości nosowej z przemieszczeniem przegrody powodującym upośledzenie drożności, złamanie ściany dolnej lewego oczodołu z wpukleniem odłamków do zatoki szczękowej i poziomem krwi w zatoce szczękowej oraz powietrzem w oczodole.

Powódka w przedmiotowej placówce przebywała w okresie 20.06.2011 roku - 30.06.2011 roku.

W dniu 30 czerwca 2011 roku, powódka została wypisana ze szpitala z zaleceniem oszczędnego trybu życia oraz kontroli w poradniach: Neurologicznej, Laryngologicznej, Chirurgii Twarzowo – Szczękowej / karta informacyjna k. 20/.

Po wypadku powódka odczuwała dolegliwości bólowe stawu kolanowego / zez. powódki k. 122 w zw. z protokołem rozprawy z dnia 22.09.2016 r. 00:04:56/.

Z powodu urazu kolana w związku z wypadkiem, w okresie 08.09.2011 r. -22.09.2011r., powódka odbywała leczenie rehabilitacyjne w Ośrodku (...) (...) w S. / bezsporne, dokumentacja k. 46-47/.

Powódka konturowała leczenie w poradni neurologicznej w ZOZ w Ł. /dokumentacja k. 43-48/.

Po wypadku powódka zamieszkała z D. G., która opiekowała się powódką po wypadku. R. G. (1) robiła za powódkę zakupy, pomagała w praniu i gotowaniu. Jeździła z powódką na konsultacje lekarskie. Taki stan trwał do stycznia 2012 roku / zez. św. D. G. 123/.

Po wypadku powódka odczuwała bóle głowy oraz bóle prawej nogi. Wówczas powódka przyjmowała leki przeciwbólowe w maści i tabletkach nabywane bez recepty. / zez. św. D. G. 123, zez. powódki k. 122 w zw. z protokołem rozprawy z dnia 22.09.2016 r. 00:04:56/.

Ze względu na oszpecenie wyglądu – zniekształcenie nosa i oczodołu powódka nie wychodziła z domu. Ludzie nie poznawali po wypadku powódki. Powódka wstydziła się swojego wyglądu, popadała w przygnębienie.

Taki stan trwał do maja 2012 roku tj. do czasu pierwszej operacji rekonstruującej nos powódki.

Z uwagi na pourazowe zniekształcenie nosa, powódka została skierowana na zabieg operacyjny.

Zabieg operacyjny powódka przeszła w dniu 10.05.2012 roku na oddziale (...) Szpitala (...) w Ł.. Wówczas wykonano u powódki repozycję przegrody nosa, częściową resekcję listwy kostnej przegrody nosa oraz przeszczep chrząstki na

grzbiet nosa. Powódka przebywała w przedmiotowej placówce w okresie od dnia 10.05.2012 roku do dnia 14.05.2012 roku / karta leczenia k. 54/.

Ze względu na niezadowalający rezultat pierwszej operacji /tzw. nos siodełkowaty/, powódka przeszła drugą operację w dniu 17.01.2013 roku. Podczas pobytu w Oddziale (...) Szpitala (...) w Ł., w okresie 16.01.2013 roku - 23.01.2013 roku u powódki wykonano plastykę grzbietu nosa z przeszczepem chrząstki z prawej małżowiny usznej oraz repozycję przeszczepu chrzęstnego z przegrody / karta leczenia k. 55/.

W wyniku wypadku powódka doznała urazu głowy z objawami wstrząśnienia mózgu oraz złamania kości nosa i ściany dolnej lewego oczodołu.

Z punktu widzenia neurologa istnieją podstawy do orzekania uszczerbku na zdrowiu powódki zgodnie z pkt. 10a tabeli uszczerbków.

Obecnie powódka zgłasza bóle głowy. Wymaga z tego powodu okresowego przyjmowania leków przeciwbólowych. Czas dalszego trwania tych dolegliwości jest trudny do oceny. Powódka nie wymaga rehabilitacji z przyczyn neurologicznych. Z punktu widzenia neurologa doznane obrażenia nie powodują istotnego ograniczenia w życiu codziennym powódki / opinia neurologa k. 142-145/.

W wyniku zdarzenia z dnia 20.06.2011 r. powódka doznała wstrząśnienia mózgu, złamania kości nosowej z przemieszczeniem przegrody powodującym upośledzenie drożności, złamanie ściany dolnej lewego oczodołu.

W wyniku odniesionych obrażeń nie doszło u badanej do obniżenia funkcjonowania procesów poznawczych na tle organicznego uszkodzenia O.U.N.. Wyniki testów psychologicznych tj. testu L. B. i A. B. pozostają w granicach normy. Nie ma podstaw do twierdzenia o istnieniu encefalopatii pourazowej. Z powodu dolegliwości bólowych, oszpecenia twarzy /złamanie nosa i operacje rekonstrukcyjne/ badana przez wiele miesięcy przeżywała dyskomfort psychiczny, miała okresowe spadki nastroju. Przeżywała lęk, przed jazdą tramwajem, /do tej pory unika tego środka transportu/. Ma wyrzuty w stosunku do syna, że z jej powodu ma niesprawną rękę.

Powódka okresowo - od grudnia 2012 do maja 2014 roku podjęła leczenie psychiatryczne, miała dwie wizyty u psychologa.

Zgodnie z tabelą procentowego uszczerbku na zdrowiu zawartą w załączniku do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002r. można uznać jako następstwo wypadku z dnia 20.06.2011 r. istnienie utrwalonych zaburzeń emocjonalnych o charakterze depresyjno - lękowym, co stanowi 10 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu /punkt 10 a/.

Z punktu widzenia psychologa badana do chwili obecnej odczuwa psychologiczne skutki wypadku /lęki, wyrzuty sumienia, okresowe spadki nastroju/. Podjęte przez nią leczenie w PZP, w tym wizyty u psychologa nie było wystarczające, wskazana psychoterapia. Jednak podjęcie psychoterapii jest decyzją dobrowolną, wymaga zaangażowania i chęci podjęcia pracy nad sobą przez osobę zainteresowaną.

W chwili obecnej konsekwencje psychologiczne wypadku z dnia 20.06.2011 roku są raczej niewielkie i dotyczą głównie lęku przed jazdą tramwajem oraz stosunku do siebie samej z powodu poczucia winy wobec niepełnosprawności syna.

Okresowe spadki nastroju u badanej mają szerszy kontekst i wynikają z jej ogólnej sytuacji życiowej, kłopotów ze zdrowiem, w tym nie mających związku z wypadkiem, oraz cech osobowości.

Bezpośrednio po wypadku badana przeżywała silny dyskomfort psychiczny z powodu doznanych urazów fizycznych, dolegliwości bólowych /bóle głowy, bóle kolana, ból związany z operacjami nosa/, oszpecenia twarzy. Unikała wychodzenia z domu, wycofała się z życia społecznego i towarzyskiego. Wstydziała się swojego wyglądu, uważała, że wygląda śmiesznie, zasłaniała nos. Zakres cierpień z tym związanych w początkowym okresie należy uznać jako znaczny, obecnie jako lekki / opinia biegłego psychologa k. 164 – 168/.

H. Ż. aktualnie ujawnia objawy zaburzeń lękowo- depresyjnych z natręctwami myślowymi, których wystąpienie ma związek z wypadkiem, jakiego doznała powódka w czerwcu 2011 roku. Nadal odczuwa skutki wypadku- szczególnie uciążliwe są natrętne myśli, związane z samooskarżaniem się o spowodowanie cierpienia jej syna, utrzymujące się poczucie winy za wypadek. Uciążliwy jest również utrzymujący się lek przed jazdą środkami komunikacji miejskiej.

Bezpośrednio po wypadku powódka ujawniała objawy epizodu depresyjnego z myślami samobójczymi. Epizod depresyjny trwał przez kilkanaście miesięcy. Jak wynika z historii choroby, poprawę odnotowano dopiero w listopadzie 2013 roku. Powódka była wtedy już po kolejnej operacji nosa, która poprawiła jej wygląd i spowodowała, że poprawiło się ogólne samopoczucie i zaczęła wychodzić z domu. Powódka wymaga nadal opieki psychiatrycznej, także podjęcia psychoterapii indywidualnej.

W związku z wypadkiem powódka doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu który oceniam na 8% (punkt 10a na podstawie: Załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r.).

Zaburzenia lękowo- depresyjne po urazie głowy kwalifikują do przyznania uszczerbku na zdrowiu do 10%; u powódki, że względu na dodatkowe czynniki stresogenne (choroba somatyczna- guz jelita, nierozwiązana sytuacja w kontakcie z jednym z synów) uszczerbek uległ obniżeniu.

Zakres cierpień psychicznych powódki związanych z wypadkiem był znaczny przez 6 miesięcy po wypadku, wówczas mieszkała poza domem, korzystała z pomocy koleżanki. Sytuacja była odczuwana przez nią jako znaczny dyskomfort z powodu oszpeceń twarzy trwała jeszcze dłużej, do czasu operacji w styczniu 2013 roku.

Obecnie zakres cierpień związany z lękiem przed ruchem ulicznym i koniecznością przystosowania się do nowej sytuacji życiowej należy ocenić jako umiarkowany. Utrzymujące się zaburzenia lękowo-depresyjne mają wpływ na życie powódki- utrzymuje się u niej poczucie bezradności, stany apatii, natrętne myśli, ograniczają codzienną aktywność.

Po leczeniu dolegliwości psychiczne mogą ulec złagodzeniu. Rokowanie co do ich całkowitego ustąpienia jest dość dobre, ale może być to proces długotrwały, uwarunkowany indywidualnie, może trwać od kilku miesięcy do kilku lat. Duże znaczenie ma poczucie bezpieczeństwa, bliskość rodziny /opinia biegłego psychiatry k. 195-200/.

Powódka w wyniku wypadku doznała złamania kości nosa, które w sposób znaczny powodowało naruszenie sprawności oraz oszpeceń. Koniecznym była dwukrotna rekonstrukcja nosa, która w sposób istotny poprawiła defekt oszpeceń Dokumentacja medyczna nie dowodzi zaburzeń drożności przewodów nosowych po ustąpieniu obrzęku spowodowanego urazem oraz długotrwałego naruszenia sprawności powonienia. Nie doszło do naruszenia funkcji twarzy min mimiki.

W wyniku wypadku doszło do 5% stałego uszczerbku na zdrowiu wynikającego z pkt 20 a.

Uraz prawej kończyny dolnej. Po uwzględnieniu zastrzeżeń podanych w omówieniu opinii. Obecnie badanie nie ujawniło naruszenia sprawności stawu kolanowego. Uwzględniając jednak ocenę orzecznicza rzeczoznawcy (...), który miał możliwość przeprowadzenia analizy w styczniu 2012, czyli kilka miesięcy przed rozpoczęciem leczenia w poradni ortopedycznej, wydaje się być zasadnym ustalenie 2 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z pkt 157a. Złamanie kości tworzących dolną ścianę oczodołu nie spowodowało widocznej deformacji twarzy, uszkodzenia nerwów przebiegających w tej okolicy tym samym brak jest podstaw dla stwierdzenia oszpeceń lub naruszenia sprawności w innym zakresie z tego powodu i uszczerbku na zdrowiu.

Łączny uszczerbek na zdrowiu wynikający z naruszenia „chirurgicznego” - 7%.

Zniekształcenie nosa i tym samym oszpeceń ma charakter utrwalony- stały. Dolegliwości związane z zabiegami musiały trwać do kilku miesięcy po drugim z zabiegów, czyli do około maja 2013 r. Dokumentacja leczenia w poradni ortopedycznej potwierdza istotne nasilenie dolegliwości ze strony prawego stawu kolanowego do końca 2012 roku.

Obecnie dolegliwości mają charakter sporadyczny. Dolegliwości związane ze złamaniem dolnej ściany oczodołu lewego miały charakter przejściowy i trwały do 3-4 miesięcy od wypadku. Obecnie brak jest powodu dla dalszego leczenia lub rehabilitacji z powodu następstw urazów fizycznych.

Dolegliwości bólowe związane ze złamaniem kości twarzoczaszki początkowo mogły być dość znacznie nasilone przez okres kilku tygodni. Po każdym z zabiegów korekcji i repozycji nosa były także nasilone przez okres do kilku tygodnia. Dolegliwości z urazem prawej kończyny dolnej musiały mieć niewielkie nasilenie, o czym może świadczyć brak podjęcia leczenia przez okres 14 miesięcy od wypadku.

W trakcie badania biegłego oba przewody nosowe były drożne. Wnioskodawczyni swobodnie oddychała przez nos. Zaburzenia drożności opisywane w takcie hospitalizacji miały charakter przejściowy w związku z obrzękiem spowodowanym urazem. Wnioskodawczyni potwierdziła, że zaburzenia węchu wystąpiły po zabiegach rekonstrukcyjnych nosa i miały charakter przejściowy. Obrażenia natury fizycznej nie ograniczają obecnie aktywności życiowej wnioskodawczyni. / opinia biegłego chirurga k. 230-236/.

Do chwili obecnej powódka odczuwa silne bóle głowy. Powódka nie może klękać na prawe kolano /zez. powódki k. 122 w zw. z protokołem rozprawy z dnia 22.09.2016 r. 00:04:56/.

Od wypadku powódka boi się jeździć środkami komunikacji miejskiej. Nie wsiada do tramwaju ani autobusu / zez. św. R. G. k. 123, /zez. powódki k. 122 w zw. z protokołem rozprawy z dnia 22.09.2016 r. 00:04:56/.

W dniu 14 lipca 2011 roku pełnomocnik powódki dokonał zgłoszenia szkody pozwanemu - (...)S.A. Oddział Ł.. Pozwany został wezwany do zapłaty kwoty 40.000 złotych tytułem zaliczki na poczet zadośćuczynienia w związku z wypadkiem. Przedmiotowe wezwanie zostało doręczone pozwanemu w dniu 9 sierpnia 2011 roku (wezwanie k. 110).

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce kwotę 16.000 złotych z tytułu zadośćuczynienia, oraz kwotę 1.067,14 złotych z tytułu odszkodowania (zawiadomienie k. 76).

Powyższy stan faktyczny był w istocie niesporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił go w oparciu o znajdującą się w aktach sprawy dokumentację medyczną powódki, zeznania powódki i świadka R. G. nie budzące wątpliwości co do ich prawdziwości oraz, opinie biegłych sądowych.

Niewątpliwie istniał związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. pomiędzy szkodą na osobie powódki w postaci urazów określonych przez biegłych, a wypadkiem jakiego uległa powódka w dniu 20 czerwca 2011 r., co stwierdzili biegli w opiniach pisemnych.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Roszczenie powódki jest zasadne.

Nie ulega wątpliwości, iż pozwany odpowiada w zakresie odpowiedzialności OC sprawcy wypadku. Pozwany zresztą nie kwestionował podstawy swej odpowiedzialności w toku niniejszego postępowania, a jedynie twierdził, iż żądana kwota zadośćuczynienia jest zdecydowanie wygórowana i nie zasługują na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie zasada odpowiedzialności pozwanego oparta jest na umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej - art. 822§1 k.c., przepisie art. 436 k.c. i przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych / Dz. U. Nr 124, póź. 1152 ze zm. /.

Art. 436§1 k.c. stanowi, iż samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu.

Stosownie do treści art. 822§1 k.c. w wyniku zawarcia ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec

których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Podstawą zgłoszonego przez powoda żądania zadośćuczynienia z tytułu doznanej krzywdy jest przepis art.445 § 1 k.c.

Ustawodawca poza wskazaniem, iż kwota przyznana tytułem zadośćuczynienia winna być wymierna do powstałej szkody nie wskazuje innych zasad ustalenia jej wysokości. Bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie wskazuje natomiast, iż przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze całokształt okoliczności sprawy nie wyłączając takich czynników jak wiek poszkodowanego, rozmiar doznanej krzywdy, nieodwracalność następstw wypadku, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, długotrwałość i przebieg procesu leczenia.

Rolą zadośćuczynienia jest bowiem złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Wymaga podkreślenia, że orzecznictwo SN w ostatnim okresie uwypukla kompensacyjną funkcję zadośćuczynienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r. – sygn. akt I CK 131/03). Niewątpliwie przyznane zadośćuczynienie nie może stanowić symbolicznego świadczenia, ale musi mieć określoną wartość, która winna zrekompensować poszkodowanemu ból i cierpienie i przedstawiać dla poszkodowanego odczuwalną wartość ekonomiczną, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej (por. uzasadnienia wyroków SN z dnia 8.08.2012 r. I CSK 2/12, Lex nr 1228578 i z dnia 14.01.2011 r. I PK 145/10, OSNP 2012/5-6/66).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał, iż żądanie dochodzone niniejszym pozwem od pozwanego w kwocie 24.000 zł z tytułu zadośćuczynienia jest zasadne.

Suma 24.000 zł należna powódce wraz z uprzednio wypłaconą powódce kwotą 16.000 złotych tytułem zadośćuczynienia spełnia w tym przypadku swoją rolę kompensacyjną, nie stanowi symbolicznej zapłaty albowiem jest wielokrotnością aktualnego przeciętnego średniego wynagrodzenia. Tym samym przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość. Zasądzona suma odpowiada też pozostałym elementom, od których powinna zależeć wysokość zadośćuczynienia, o czym poniżej.

Zakres szkody niemajątkowej powódki należy określić jako średni, na co wskazuje przedstawiony opis stanu faktycznego.

W niniejszej sprawie należało wziąć pod uwagę łączny stopień uszczerbku na zdrowiu powódki (15%), jej wiek (62 lata), rozmiar cierpień bezpośrednio po wypadku.

W wyniku zdarzenia z dnia 20.06.2011 r. powódka doznała wstrząśnienia mózgu, złamania kości nosowej z przemieszczeniem przegrody powodującym upośledzenie drożności, złamanie ściany dolnej lewego oczodołu, które w sposób znaczny powodowało naruszenie sprawności oraz oszpecenie. Koniecznym była dwukrotna rekonstrukcja nosa. Wówczas powódka była dwukrotnie hospitalizowana i przeszła dwa dodatkowe zabiegi chirurgiczne w pełnej narkozie. Niewątpliwie wiązało się to z dodatkowymi cierpieniami powódki. Dolegliwości związane z zabiegami trwają do chwili obecnej.

Zniekształcenie nosa i tym samym oszpecenie ma charakter utrwalony- stały. Dolegliwości bólowe związane ze złamaniem kości twarzoczaszki początkowo były dość znacznie nasilone przez okres kilku tygodni. Po każdym z zabiegów korekcji i repozycji nosa były także nasilone przez okres do kilku tygodnia.

Dodatkowo w wyniku wypadku powódka doznała uraz prawej kończyny dolnej – stawu kolanowego. Dokumentacja leczenia w poradni ortopedycznej potwierdza istotne nasilenie dolegliwości ze strony prawego stawu kolanowego do końca 2012 roku. Do chwili obecnej powódka nie może klękać na prawe kolano.

Z powodu dolegliwości bólowych, oszpeccenia twarzy /złamanie nosa i operacje rekonstrukcyjne/ badana przez wiele miesięcy przeżywała dyskomfort psychiczny, miała okresowe spadki nastroju.

Powódka okresowo - od grudnia 2012 do maja 2014 roku podjęła leczenie psychiatryczne, miała dwie wizyty u psychologa.

H. Ż. aktualnie ujawnia objawy zaburzeń lękowo- depresyjnych z natrętami myślowymi, których wystąpienie ma związek z wypadkiem, jakiego doznała powódka w czerwcu 2011 roku. Nadal odczuwa skutki wypadku- szczególnie uciążliwe są natrętne myśli, związane z samooskarżaniem się o spowodowanie cierpienia jej syna, utrzymujące się poczucie winy za wypadek. Uciążliwy jest również utrzymujący się lek przed jazdą środkami komunikacji miejskiej.

Bezpośrednio po wypadku powódka ujawniała objawy epizodu depresyjnego z myślami samobójczymi. Epizod depresyjny trwał przez kilkanaście miesięcy .

Poprawę odnotowano dopiero w listopadzie 2013 roku. Powódka wymaga nadal opieki psychiatrycznej, także podjęcia psychoterapii indywidualnej.

Zakres cierpień psychicznych powódki związanych z wypadkiem był znaczny przez 6 miesięcy po wypadku, wówczas mieszkała poza domem, korzystała z pomocy koleżanki. Sytuacja była odczuwana przez nią jako znaczny dyskomfort z powodu oszpeccenia twarzy trwała jeszcze dłużej, do czasu operacji w styczniu 2013 roku.

Obecnie zakres cierpień związany z lękiem przed ruchem ulicznym i koniecznością przystosowania się do nowej sytuacji życiowej należy ocenić jako umiarkowany. Utrzymujące się zaburzenia lękowo-depresyjne mają wpływ na życie powódki- utrzymuje się u niej poczucie bezradności, stany apatii, natrętne myśli, ograniczają codzienną aktywność.

Rokowanie co do ich całkowitego ustąpienia jest dość dobre, ale może być to proces długotrwały, uwarunkowany indywidualnie, może trwać od kilku miesięcy do kilku lat.

W ocenie Sądu w kwota 24.000 zł zasądzona od pozwanego oraz uprzednio wypłacona przez pozwanego z tytułu zadośćuczynienia kwota 16.000 zł odpowiada aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa. Zdaniem Sądu zważywszy na wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia oraz wysokość innych świadczeń socjalnych przyznane powódce zadośćuczynienie będzie stanowiło dla niej odczuwalną wartość.

Powyższe skutkowało zasądzeniem od pozwanego na rzecz powódki kwoty 24.000 zł z tytułu zadośćuczynienia.

Żądnie zasądzenia odsetek ustawowych znajduje oparcie w treści przepisów 359 § 1 k.c., 481§1 k.c., art. 455 k.c. i 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie, z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Jak ustalono w dniu 9 sierpnia 2011 roku, pozwanemu doręczono wezwanie powódki o przyznanie kwoty 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia (dowód –wezwanie wraz z datą stempla pocztowego k. 110).

Zatem w dniu 10 września 2011 roku pozwany popadł w zwłokę w spełnieniu świadczenia. W dniu 9 sierpnia 2011 roku, pełnomocnik powódki złożył wraz z wezwaniem pozwanego do zapłaty dokumentację medyczną pozwalającą na ustalenie odpowiedzialności pozwanego i wysokości świadczenia, co pozwalało na wydanie decyzji kończącej postępowanie likwidacyjne. Pozwany wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i art.. 232 k.p.c.,

nie wykazał istnienia przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia swej odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych ze szczególną starannością. Pamiętać należy, iż pozwana jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 k.c.) - obowiązana jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Nawet pobieżna analiza dokumentacji postępowania likwidacyjnego prowadzi do wniosku iż pozwany pierwotnie błędnie ocenił wysokość i charakter uszczerbku na zdrowiu jakiego doznała powódka na skutek wypadku. Skapitalizowane odsetki od kwoty 24.000 złotych naliczane za okres od dnia 10 września 2011 roku do dnia 27 sierpnia 2013 roku wyniosły kwotę 6.137,42 złote.

Pełnomocnik powódki wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie udowodnił, ażeby wskazany termin naliczania odsetek rozpoczynał się od dnia 21 sierpnia 2011 roku. Ta data nie znajduje uzasadnienia w przywołanych powyżej przepisach, ani w dokumentacji przedstawionej przez stronę powodową i pozwaną. Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie 2 wyroku.

Sąd oddalił powództwo co do dochodzonych odsetek z pkt. 2 pozwu w pozostałym zakresie o czym orzeczono w punkcie 3 wyroku.

O dalszych, należnych odsetkach ustawowych, Sąd orzekł zgodnie z brzmieniem przepisów art. 359 § 1 k.c., 481§1 k.c., art. 455 k.c. i 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zgodnie z żądaniem pozwu.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł jak w punkcie trzecim sentencji wyroku, działając na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Powódka ze swoim roszczeniem utrzymała się w 99 %. Na zasądzoną kwotę składają się: 2.400 zł koszty zastępstwa procesowego, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W takim samym zakresie, Sąd na podstawie na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594 z późn. zm.) w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. obciążył pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi, które wyniosły łącznie 3.442,81 złotych.